

Repertoriul jurisprudenței

Cauza C-220/13 P

**Kalliopi Nikolaou
împotriva
Curții de Conturi a Uniunii Europene**

„Recurs — Răspundere extracontractuală — Omisiuni ale Curții de Conturi — Cerere de reparare a prejudiciului — Principiul prezumției de nevinovăție — Principiul cooperării loiale — Competențe — Desfășurarea investigațiilor preliminare”

Sumar — Hotărârea Curții (Camera întâi) din 10 iulie 2014

1. *Curtea de Conturi — Obligațiile membrilor — Încălcare — Hotărâre a unei instanțe naționale prin care persoana în cauză este achitată de orice acuzație — Obligația Curții de Conturi de a adopta o decizie de achitare și de a o publica — Inexistență — Calificare juridică a faptelor efectuată de instanța națională, care nu este obligatorie pentru instituție*

[art. 247 alineatul (7) CE]

2. *Acțiune în despăgubire — Caracter autonom — Cerere privind fapte care au fost deja apreciate de o instanță națională — Calificare juridică a faptelor respective care nu este obligatorie pentru instanța Uniunii — Încălcarea principiului cooperării loiale față de instanțele naționale — Inexistență*

(art. 10 CE, 235 CE și 288 CE)

3. *Curtea de Conturi — Obligațiile membrilor — Încălcare — Transmitere către Oficiul European de Luptă Antifraudă (OLAF) a unor informații adunate în cadrul unei investigații — Obligație de informare față de o persoană implicată într-o investigație — Conținut*

[Decizia 99/50 a Curții de Conturi, art. 4 alin. (1)]

1. Având în vedere, pe de o parte, că revine exclusiv autorităților judiciare naționale sarcina de a examina acuzațiile pe plan penal aduse unui fost membru al Curții de Conturi și, pe de altă parte, că revine Curții de Justiție sarcina de a le aprecia pe plan disciplinar în temeiul articolului 247 alineatul (7) CE, Curtea de Conturi însăși nu este abilitată, în cadrul structurii instituționale a Uniunii, nici să adopte o decizie formală de achitare a persoanei interesate de orice acuzație împotriva ei, pe plan disciplinar sau pe plan penal, nici să publice în presă achitarea sa. În plus, întrucât Curtea de Conturi, în calitate de autoritate de sesizare a Curții, în temeiul articolului 247 alineatul (7) CE nu este ținută de calificarea juridică a faptelor efectuată în cadrul unei proceduri penale naționale, nu poate fi obligată să adopte, ca urmare a unei hotărâri de achitare pronunțate într-un stat membru, actele sau comportamentele invocate de recurentă.

(a se vedea punctele 39 și 40)

2. Acțiunea în despăgubire în legătură cu răspunderea extracontractuală a Comunității pentru acțiunile sau omisiunile instituțiilor sale, în temeiul articolelor 235 CE și 288 CE, a fost instituită ca o cale de atac autonomă în raport cu alte acțiuni în justiție, cu funcție specială în cadrul sistemului căilor de atac și subordonată unor condiții de exercitare concepute în funcție de obiectul său specific.

În consecință, deși constatările efectuate în cursul unei proceduri penale naționale care se referă la elemente de fapt identice cu cele examinate în cadrul unei proceduri întemeiate pe articolul 235 CE pot fi luate în considerare de instanța comunitară sesizată, aceasta din urmă nu este însă ținută de calificarea juridică a faptelor respective efectuată de instanța penală, ci îi revine, în plenitudinea puterii sale de apreciere, obligația de a le analiza în mod autonom, pentru a verifica dacă sunt îndeplinite condițiile de a căror întrunire depinde angajarea răspunderii extracontractuale a Comunității. Prin urmare, nu i se poate reproșa instanței comunitare că a încălcat principiului cooperării loiale, care figurează la articolul 10 CE, prin faptul că a apreciat anumite elemente de fapt în mod diferit față de considerațiile enunțate de instanța națională.

(a se vedea punctele 54-56)

3. Fără a preciza în niciun fel tipologia investigației menționate, articolul 4 primul paragraf prima teză din Decizia 99/50 a Curții de Conturi privind condițiile și metodele de efectuare a investigațiilor interne pentru combaterea fraudei, a corupției și a oricăror activități ilegale care afectează interesele financiare ale Comunităților prevede pur și simplu că, în cazul în care există posibilitatea ca un membru, un funcționar sau un agent al respectivei curți să fie implicat personal, persoana interesată este informată „rapid”, atât timp cât acest lucru nu riscă să prejudicieze investigația. În consecință, pe de o parte, această dispoziție nu prevede o obligație de informare imediată, de la începutul investigației, și, pe de altă parte, stabilește o atenuare a acestei obligații, impunând protejarea eficienței investigației.

(a se vedea punctele 87 și 88)